

Հովհաննես Թումանյան

Նրստած եմ տըխուր, մենակ մի ժայռի...

Նրստած եմ տըխուր, մենակ մի ժայռի,
Կանչում եմ հուշերն անցած օրերի,
Փընտրում եմ նրբա պատկերը կարոտ
Իմ մըտքո՛ւմ... ինձ մո՛տ...

Եվ ահա զըվարթ ծիծաղը հընչում...
Ցոլում են աչքերն... ըզգեստը շըրշում...
Լըսվում են արագ քայլերը ծանոթ...
Իմ շո՛ւրջը... ինձ մո՛տ...

Բայց, ա՛խ, միմիայն չի գալիս կըրկին

Իմ էն լիասիրտ հըրճվանքը նախկին...
Ու նրստած եմ ես ժայռին նորից նոր
Տըխո՛ւր, գըլխակոր:

1902